

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 6 frt — kr.
 Félévre . . . 3 > — >
 Negyedévre . . . 1 > 50 >
 Egy hóra . . . — > 50 >
 Egyes szám-ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
 PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
 (Nádossy-féle ház)
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó fölszó-
 lalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény inté-
 zendő.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek föl.

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Köszl János (fő-tér), Hochrein József és fiai (Széchenyi-tér), Böhm Manó (fő-utca) papir- és könyvkereskedéseiben.

Szó és — tett.

A kettő közt bizonyára van egy kicsike kis különbség.

Ezt a kis különbséget pedig azok tudják leginkább méltatni, akiket tettek helyett folyton szavakkal igyekeznek kielégíteni.

A szó olyan, mint a festett kép. Ki lehet színezni tetszés szerint és rajzolni lehet rá arany felhőket, rózsasalugasokat.

A szó olyan, mint mikor az éhes embernek szépen folterített asztalt mutatnak, megrakva pompás elegekkel — festve.

Az éhes ember aztán így felel rá: vigyétek el a szép festményeiteket, s adjatok nekem egy darab kenyeret valóságban.

Ez a tett!

Aki vár, eped valami után, akit igéretekkel traktálnak, az megtanul jól disztinválni.

Igy tanult meg a magyar tanítóság is, hosszú hunót év alatt.

Azóta az illetékes körök alig tettek egyebet, mint beszélték a tanügy és tanítóság érdekében, s a tanítóság belátta, hogy a beszéd csak beszéd s míg ő azon az elszigetelt területen, hová szegénysége helyezte, hangyaszorgalommal dolgozik és fáradozik: addig az ügyében hangzó szavak mindinkább frázisokká kezdenek válni, s a társadalom nagy erkölcsi átalakulásáról festett kép szépül; szépül ugyan, — de az a kép, amit a tanítóság helyzete tár elé: mindig komorabbá, sötétebbé válik.

A társadalomban mindenkinek foko-

zódnak az igényei s ezt a társadalom egészen természetesen találja. Egy jómódu iparos ma is olyan viszonyok közt él, mint ezelőtt ötven évvel a magasrangú tisztviselők. Ki irigyelné, de ugyan ki is irigyelhetné tőle Szorgalma és becsületes munkája által fokozott jövedelemhez, fokozott jóléthez jut.

És a tanító? A tanítónak abból a fizetésből kell megélni, amit ezelőtt ötven vagy száz évvel előde számára szükségesnek láttak megállapítani. Azon előde számára, a kinek tanítói oklevélről fogalma sem volt. Sok helyen még ezeket a régi fizetéseket újabb időben kétfelé osztották az alatt, míg az intéző körök tele szájjal hirdették a tanítói állás nemes és magasatos voltát.

Talán hihetetlennek találják ezt? Száz példával lehet bizonyítani, hogy a szó és a tett mily eklatáns ellentétben szerepel a tanítók és tanügy sorsában.

Nézzük meg az országgyűlés naplóját. Nagy szavak és frázisok áradata közt találunk egy egy kicsike mozzanatot, ami a tettet képviseli.

És a legkülönösebb az, hogy a társadalom minden ügyet érdeklődéssel, figyelemmel kísér, lehetőleg bele is avatkozik, egyedül a tanügyi kérdések tárgyalását nézi közönyös szemekkel. Azt az ügyet, mely a társadalom érdekeivel legközvetlenebb egybefüggésben áll. Ez a közönyöség valóban megfoghatatlan!

Egy goromba katonatiszt afférje, egy hétköznapi §, egy ügynevezett „reformkérdés”, holmi polgári házasság fölírása az egész nemzetet, abban tüntetnek, abban

interpellálnak, lármáznak, fenyegetnek! A tanügy fejlesztése, amitől az egész nemzet élete, fejlődése, maga a hazafiság is függ: a tanügy egyhangú, unalmas kérdés, abban csináljanak az intézők, amit akarnak s ha a közoktatási budget kicsiny: addig takarozzék a miniszter, ameddig a budget ér.

Csodálatos az, hogy a társadalom nem tudja belátni, hogy a tanügyben legfontosabb érdeke szenved.

Jó emberek, hiszen az iskolák az önök tulajdonát képezik! Az önök gyermekei járnak abba! Az iskola sem nem az egyházé, sem nem az államé, vagy községé, hanem az önöké! Az állam, község és egyházra önök bízták az iskolát, tehát joguk van ellenőrizni annak kezelését! Önök óriási összegeket fizetnek adó címén állami, közigazgatási és egyházi czelokra! Vegyenek fáradságot maguknak megtekinteni, hogy mi jut abból az iskolákra, az önök gyermekeire! Önök olykor nincsenek megelégedve gyermekeik haladásával, — ne higgyék, hogy joguk nem volna a csekély eredmény okai iránt tudakozódni!

Az iskolai szervezet rossz; a tanterv tökéletlen, a tanítókat rosszul fizetik. Jutott-e még önöknek eszébe megkérdezni, hogy az iskolafelügyelőség mért nem csinál jó szervezetet, jó tantervet, s a tanítókat mért nem fizetik úgy, hogy az önök gyermekeit lelkes buzgósággal taníthassák. Vagy talán azt hiszik önök, hogy rossz szervezettel, rossz tantervvel az elnyomott, lenézett tanítók képesek lehetnek nagy eredményeket produkálni az önök gyermekeivel? Tudják meg tehát, hogy a tanítók erre maguk hangoztatják a „nem”-et. A

A „Pécsi Figyelő” tárczája.

Tavasza-álom.

Kimentem a szabadba ki;
 Lesvén az érkező tavasz;
 Amint a langy szellő keze
 A fák galyán rügyet fakaszt,
 S a napsugárral enyelgő
 Szellő lejt völgyön halmokon
 Tündérzenére; — hangjain
 Lelkem álomba ringatom.

Ha visszaálmodná megint
 Multam letűnt szép álmait:
 A napsugáros vig tavaszt,
 A tarka rét virágait,
 A dalos erdő berkeit,
 Hol kis patak csevegve fut
 S az alkonyi szellő s falomb
 Szerelmi dalban összesug . . .

Bejárom újra a mezőt
 Lepkét kergetve boldogan,
 Szivem gyönyörtől itasul,
 Keblemben vidám dal fogan.
 Meghallgatom a gerle-párt
 S a lomb alatt a fülemilét,

És ellesem andalgva ott
 Szerelmes, édes énekét . . .

S szedek virágokat megint,
 Csokorba fűzvéen szebbjeit:
 A színek árnyalásiban
 Mitértő kis hugom segít. —
 Felhők szállnak a légen át . . .
 Az ég borul . . . a menny dörög . . .
 Te tündérszép tavasza-álom!
 Ah, miért nem lehetsz örök?

Bodonyi N.

Ártatlan.

Jelenet.

Az egész lány akkora, mint egy teljesen kifejlődött pipacs-szál. Rengeteg ernyős kalapján van néhány szál pipacsvirág. A szája egy kissé szintelen, a fogai épek, a szemei élénkek és aczélszürkék, a kedves alak eléggé tömött s hihetőleg kevés vattát fogyaszt s éppen nem árt neki a varrógép és a szerelem.

A kis ujjai, látszik, amint a szája körül beszéd közben forgatja, össze vannak szurkálva tűhegygyel, meglátszik, melyik ujjja van örökösen gyűszű-rabságban, maga varrta ezt a

kedves, éppen nem cifra toilletet, melyben megjelent, ami józólésról tanuskodik, a szeme ki van sirva, ami nála, úgy mondják, nagyon könnyen megy, aminthogy könnyen megy a — kaczagás.

— Mit méltóztatik kívánni? kérdezte a kapitány, mintha nem jól értette volna azt a fecsegést, mivel a kisasszony benyitott, pedig értette, csak még egyszer akarta hallani azt a különös kérést, hogy a bajszába mosolyoghasson.

— Kérem szépen, kegyeskedjék, szépen kérem, nekem egy erkölcsi bizonyítványt kiállítani, nem azért, mert nekem kellene itt Győrben, hanem tetszik tudni, az emberek könnyen feltesznek egy szegény leányról mindent . . . De azt mondtam magamban, Liza, mit keresel te már Győrben, itt az ember kidolgozhatja a lelkét, még se viszi semmire, nekem itthon nem kell erkölcsi bizonyítvány, itthon mindenki tudja, hogy ki vagyok, nem szorultam senkire, hanem . . .

— Áhá, sejtem, kisasszony kiköltözködik . . .

— Valóban igen, elmegyek Budapestre, azt mondják, hogy ott igen kell vigyázni, még

tanítók kénytelenek kilépni az eddigi szemérmes szegénységből, mert érzik, hogy a szegénység nyomasztó, s éppen nem való arra, hogy a pálya iránt lelkesedést merítsünk belőle. A tanítóság elvégre is a társadalomra, önökre apellál. Nem kér többet, mint a jelenkor igényeinek megfelelő díjazást! Hisz ez oly természetes! Egy valamire való gyári munkásnak több van 2 frt napi díjánál. A tanítók körülbelül 2 frt minimumot és öt évenkénti 10 százalékos fizetésemelést kérnek. Megadja e ezt az országgyűlés? Ha a társadalom akarja: igen.

Már pedig a társadalomnak nagyon érdekében áll, hogy akik gyermekeit nevelik: azoknak okuk legyen lelkesen és buzgón dolgozni. Erre pedig nem a tanítói oklevél, hanem tisztességes fizetés és emberséges bánásmód kvalifikál.

Vaday József.

Az országgyűlésből. Most a kultusz-budget részletes tárgyalása folyik a képviselőházban. A központi igazgatás dologi kiadások címénél Vajay István szólalt föl a kormány egyházpolitikájá ellen, mely fölszólalását annak idején az általános tárgyalásnál nem tehetette meg, mert a vitát az elnök váratlanul berekesztette. Vajay beszédének magva ez:

Állami létünk ezeréves főnnállása ünnepének küszöbén mi sem kívánatosabb, mint a nemzeti visszavonás százados átkának nyomasztó igáját lerázni. Türelmeseknek kell lennünk egymás iránt a legszélsőbb határokig s azért szóló nem kíván személyek reprehenziójába bocsátkozni. A megzavart béke helyreállításának első feltétele a status quo ante helyreállítása, mert kétségtelen, hogy a béke megzavarásának közvetlen oka a februári rendelet, a melyről ma már bizonyos, hogy végre nem hajtható. Tiltakozik ama vád ellen, mintha a katolikus papok a családi szentélybe való durva behatolás révén ragadnák magukhoz illetéktelen megkezesztelés végett a vegyes házasságból származó csecsemőket és kifejti a katolikus egyház álláspontját a vegyes házasságokkal szemben. Tagadja, hogy a kormány reformtervei megfelelnek a magyar nemzet szükségletének és kívánalmának. Ellenkezőleg azon szatócás politika részvényeit, mely a bukott, pseudo liberalizmust cserekereskedéssé akarja konvertálni, nem igen akarják jegyezni sem a politikai, sem a lelkiismereti bürzén hazánk polgárai. Idézi néhai gr. Andrássy Gyula 1883. évi egyik beszédét annak igazolására, hogy gr. Andrássy is a polgári házasság ellen nyilatkozott. Azzal az óhajttal végzi beszédét, hogy az Isten, aki alkotta e hont és e nemzetet, adja meg a kölcsönös egyetér

tést, a testvéri szeretet és a jóakaratu emberek békéjének áldásait, hogy elvégre szeresse már egymást a magyar! (Helyeslés a szélső baloldalon.)

A függetlenségi és 48-as párt névváltoztatásáról irt a B. H. Azt írta, hogy pártunk úgyszólván észrevétlenül nevet változtatott, ami már régi vágya volt a párttagoknak, de ez csak a márczius 15-ödiki ünnepély alkalmával lett nyilvánvalóvá, amikor Eötvös Károly pártelnök a párt nevéből következetesen kihagyta az „és 48-as“ czimzést és csak függetlenségi pártból beszélt. Ekkor a B. H. szerint a párt többi tagjai is beleegyeztek a változtatásba, sőt a Kossuthhoz intézett táviratban is így írták. Azt is írja a B. H., hogy ez Kossuthnak is óhajttása. A függetlenségi és 48-as országos pártból nyert értesülés alapján azonban kijelenthetjük, hogy ennek a hirtetésnek semmi alapja nincs; a párt e tekintetben nem hozott semmiféle határozatot, pedig a czimváltozás e nélkül lehetetlen.

Rendelet a difteritisz ellen.

A belügyminiszter egyéb orvosság hiánya miatt rendeletet küld a rémesen pusztító difteritisz ellen. A valamennyi törvényhatóságnak megküldött rendelet több intézkedését városunkban már rég alkalmazzák, hanem a vidék köznepe aligha cselekszik így ez ideig; kívánatos tehát, hogy a rendelet végrehajtói a legnagyobb szigorúsággal tartassák be a nép által a rendelet minden betűjét. Így talán kevesbedni fog az a szörnyű pusztulás, mely kétségbeejt szülőket, hatóságokat, kormányt egyaránt. A rendelet így szól:

Az ország számos vidékén részben szörványosan, részben járványosan uralkodó, egész gyermek-nemzedékeket a kiirtás veszélyével fenyegető difteritisz terjedésének a belügyminiszter gátat kívánván vetni, meghallgatta az országos közegészségügyi tanácsot, melynek jelentéséből kiderült, hogy a difteritisz terjedésének oka első sorban ama lanyhaságban keresendő, a melylyel a hatóságok és községi előljáróságok az e tárgyban ismételve kiadott kormányrendeletek végrehajtása körül eljárnak. A miniszter annak kijelentése mellett, hogy a reá háramló felelősségnél fogva az e részbeni mulasztás ellen a legnagyobb szigorral fog eljárni, a következőket rendeli el.

Minden difteritisz-betegedés, a betegség megállapításától számított 24 órában belül a helyhatóságnak bejelentendő, mely a szükséges óv- és gyógyintézkedések haladéktalan megtétele iránt intézkedni tartozik s e mellett a veszélyes eset előfordultát az elsőfoku egészségügyi hatóságnak is bejelenti. E végből mindazon törvényhatóságokban, hol az utóbbi három hónapban ronszó toroklob-eset merült

föl, a betegség bejelentésének kötelezettsége s a bejelentés elmulasztásának bekövetkezendő megtorlása megfelelő módon közhírré teendő. Az orvosok, lelkészek és tanítók, kiket az 1876. XIV. t.-cz. 80. szakasza a járványos betegségek bejelentésére különben is kötelez, erre külön is fölhívandók s az orvosok még arra is kötelezendők, hogy magángyakorlatukban előforduló minden difteritisz-esetet a helyhatóságnak bejelentenek. S miután a bejelentést elmulasztó közönség azzal szokott védekezni, hogy a bajt nem ismerte föl, ott, a hol már több difteritisz-eset merült föl és orvos nem látogatja a beteget a bejelentés a gyermekeknek minden lázas betegségére és mindennemű torokbántalomra kiterjesztendő. A ház, vagy lakás, melyben a betegedés előfordult, könnyen fölismerhető és föltűnő módon 2000 lakost meghaladó községekben vörös czéduával megjelölendő s ezzel az illető háznak vagy lakásnak közönséges értelemben vett látogatása, különösen gyermekek vagy családok fölnöttek által szigorúan eltiltandó. Ezen tilalom betartása utcai biztosok vagy őrök által éber ellenőrizendő, az ellene vétőkre szigorú büntetés szabandó, a hol pedig annak könnyelmű vagy ismételt megszegése tapasztaltatott volna, az eltiltott lakás vagy ház elé az ellenszegülést tanusítottak költségére őr állítandó.

Ha difteritiszjárvánnyal lepett községgel szomszédos községben e betegség mutatkozni kezd, már az első megállapított eseteknél az illető ház szigorú őrizet alá helyezendő, hogy abba a család tagjain, az orvoson és előljáráságon kívül senki be ne léphessen. Oly házból, hol torokbajban szenvedő gyerek van, a többi gyerekeknek iskolába vagy más családokhoz járni nem szabad, de a család felnőtt tagjainak is eltiltandó nyilvános helyeknek és magánházaknak a látogatása. Az egészséges családtagok — az ápolásra hivatottak kivételével — a betegtől a lehetőség szerint szigorúan elkülönítendő, mi mellett a beteggel foglalkozó egészséges fölnötteknek is csak rendkívüli óvatossági szabályok betartása mellett és kivételesen engedhető meg hogy ily viszonyok között az elkülönített egészséges gyermekeket látogathassák. Az elkülönítés a beteg lábadozásától számított legalább is négy hétig, de inkább tovább tartson, és az egészségeseknek a visszatérés csakis ismételt alapos fertőtlenítés, bőséges szellőztetés stb. után engedhető meg. A hol a pontos elkülönítés bármely okból másképp nem eszközölhető, szigorú kötelezése a helytartóságoknak, hogy a beteget azonnal szükségkórházba, vagy ilyené ideiglenesen átalakított más házba helyezék át. Ez az elkülönítés a tudomány mai álláspontja szerint az óvintézkedések elkerülhetetlen kellékét képezvén, az 1876. évi XIV. t.-cz. 82. szakasza szerint karhatalom igénybevétele mellett is eszközölhető. Járvány föllépte alkalmával a községek részekre osztandók és az ezekben

azt is irással kell beigazolni, hogy az ember tisztességes, legyen szives tehát kegyeskedjék...

— Igen, igen — felelt a kapitány, az lehetséges, de én azt csak előleges tudakozódás, megfelelő információ után adhatom ki. Szabad kérdeznem, melyik városrészben tetszik lakni?

Szinte fellobbanva felelt a kis Lizi?

— Kérem. Majorkban, de miért tetszik kérdezeni a lakásomat?

A pipacs ott fönt a kalap tetején neki vörösödött s tán ez vetette a színét a kisasszony tömött orcájára.

— A kisasszony, ugy látszik, még nem kért soha se erkölcsi bizonyítványt, — mondta a kapitány — nem tudja, mi a szokás.

— Én bizony kérem, még sohse jártam itt.

— Hát az ugy megy kisasszony, hogy miután nekem a kisasszonyt nincs szerencsém közelebből ismerni, majd egy ottani ur fogja az erkölcsi bizonyítvány alapjául szolgáló fölvilágosítást megadni, aki a kisasszonyt már régebben ismeri...

— Kérem, engem régebben nem ismer egy ur se, mert én régebben igen kicsike gye-

rek voltam... mint egy kis hegyes tű repült el a kis Lizi szájáról ez a megjegyzés.

— Szükséges megkérdezni a biztost, felelt a kapitány.

Fölpipiskedett a cipője orrára a kis Lizi kisasszony, s kapacitálni kezdte a kapitányt.

Addig keresgélte a szoknyája zsebeiben, míg végre megtalálta, amit akart, egy irást, melyet mint valami diadalmi zászlót emelt föl s lobogtatott meg: — Ehen van, itt van...

Odaadta a kapitány. Csakugyan, Lizi igen jóra való erkölcsös leány, az van az irásban, mely a helybeli büntető járásbírósnál kelt, mely elítélte Bab Jakab rőfössegéd urat 45 frt pénzbírságra, mert Lizinek ezt mondta többek hallatára:

— Ugyan ne tegye magát olyan ártatlannak, mikor ugy is tudjuk, hogy mennyi hija van annak.

Nincs annak semmi hija, itt az irás.

Minek ide már a biztos ur szava?

Mikor itt van az ítéletben, mely kelt ő Felsége a király nevében, hogy ő — ártatlan.

Aki ebben mer kételkedni, az felségsértést követ el, azonkívül még Lizit is megsérti.

A kapitány kapitulált és kiállította az erkölcsi bizonyítványt, Lizi kisasszony elolvasta és azt mondta:

— Kérem ez nem elég Budapestre.

— Hát mit vegyünk belé mást, mint hogy kisasszony ellen semmi rendőri észrevétel nincsen, és...

Pattant, mint a szikra a kis Lizi száján a szó:

— Azt, hogy ártatlan, ezt a szót, ez nagyon szükséges Pesten; azt írja a barátném...

A kapitány rendületlen flegmával tette félre a már kiállított bizonyítványt és így szólt:

— Lehet, kisasszony, hát majd csinálunk másikat, hanem azt is alá kell ám írni a... tetszik tudni?

A pipacs ide-oda ingott a kalapon, a kis Lizi ide-oda tipegett zavarában és mondá:

— Akkor, kérem csak ne tessék fáradni, jó lesz ez is, ugy-e jó lesz?

Mohón elkapta az erkölcsi bizonyítványt és hess kirepült.

— C s i.

kiküldött utcai biztosoknak kötelességévé tekintendő, hogy gyakori utánjárás által arról is szerezzenek személyes meggyőződést, nem fordult-e elő a fölügyeletükre bizott területen gyanús betegség, melyhez a szülők eltitkolási szándékából vagy más okból orvost nem hívtak.

A difteritisben elhaltak holtteste mielőbb és pedig kizárólag kocsin a temetőbe, esetleg meglevő, vagy a járvány uralkodása alatt ideiglenesen fölállítandó halottas házakba szállítassanak. A gyermekok porsóknak sok helyütt szokásos közben vagy ölben való kivitele a legszigorúbban eltiltandó. Szigorú ellenőrzés gyakorlandó, hogy ily temetéseknek gyermekek semmi szín alatt részt ne vegyenek s a temetkezések a nyilvánosság teljes kizárása mellett menjenek végbe. A beteggel érintkezésbe jött tárgyak: ágyneműk, fehérneműk, evő- és ivóeszközök, ruhaneműk pontos kiforralás, kilugozás, vagy száz percentes vízgőz behatás által fertőtlenítenők, értéktelen ruhaneműk és az ágynemű értéktelenebb részei, például szalmazsák, elégetendők. A beteg szobájának padlója a teljes fölügyelés után, illetőleg a beteg elszállítása után, ott, a hol járványorvos van, az ő fölügyelete alatt ismételt meleg szublimátoldattal fölmosandó, a falak kimeszelendők és a butorok kenyérbéllel ledörzsölendők. Mindez eljárás orvos közelebbi utasítása szerint, lehetőleg fölügyelete alatt, e célra kitanított egyének által végzendő. Padló nélküli földes szobák földje, ha az évszak megengedi egy lábnyira fölásandó, s friss földdel kicserélendő; ha ez lehetetlen volna forró luggal leöntendő. Nedves, nyirkos és sötét lakások különösen alkalmasak lévén a difteritisz mérgeinek megtartására, ilyen lakások gyökeres kiszáratásáról és arról, hogy a lakás elég friss légáramlat mellett elegendő világosságot is nyerjen, okvetlenül gondoskodás történjék. Járványlepte községekben nem nyitható ablakok nem türendők. Költözködés esetén az ily lakások újabban fertőtlenítenők.

A difteritisz baczilusa az emberi szervezetben kívül, különösen tejben, igen nagy fokban szaporodván, a tejüzletek járvány idején a legpontosabban is ellenőrizendők és oly házból, hol a családban difteritisz beteg van, a tej elárúsítása szigorúan megtiltandó. A difteritisz kezelése körül különösen gyakran tapasztalt kuruzslás szigorúan ellenőrizendő és irtandó. A nép kioktatása a betegség veszélyes és ragályos volta felől ernyedetlenül folytatandó és e célból a lelkészek, tanítók és az intelligens elemek segítsége kikérendő. A miniszter a rendelet végén kijelenti, hogy a helyi és köztörvényhatóságokat a járványok elleni küzdelemben az összes rendelkezésére álló segédeszközökkel erkölcsileg és a mennyire a rendelkezésére álló alapok engedik, anyagilag is támogatni fogja és elvárja, hogy az összes hatóságok a kitűzött cél elérésére mindenkor lankadatlan buzgalommal és kötelességismerettel fognak közreműködni.

HIREK.

Városi képviselő-választás.

Ritkán érdekelte a város polgárságát a törvényhatósági bizottság tagjainak választása annyira, mint az idén, mely vasárnap folyt le. Az első kerületet kivéve mindenik kerületnek volt valami érdeke, hogy a szokottnál hevesebb harcot vivjon. A harmadik és a második kerület képezte az érdeklődés középpontját; itt a hivatalos jelölések ellen agított erősen a polgárság, s mellettük a hatalmi és egyéb érdekelt tényezők. A harmadik kerületben a hivatalos lista Dragonescu Dömjén pénzügyigazgatót és Opris Péter pósta-távirdaigazgatót jelölte „új emberek” gyanánt. Az ellenzék már e két jelölt ellen is hevesen csatázott, de e mellett a lista fölforgatásával mintegy két teljesen új embert igyekezett bevinni a maga jelöltjei közül. Ez a kerület volt tehát a legexponáltabb pont. A II. kerületben Perls Armin dr. főrabbi jelöltsége ellen és mellett folyt erős küzdelem. Az V. kerületben Bubregh Antal mellett kar-

doskodott az ellenzék, miut akit a III. kerület hivatalos listájából kihagytak a kormánypártiak s akit teljesen ki szerettek volna szorítani a bizottságból. Az ellenzék magáévá tette az ügyet s Bubregh Antalt fényes győzelemre segítette az V. kerületben. A választás különben mindenütt a legnagyobb rendben folyt le s csak a kölcsönös kapacitális terén mérték össze a pártok erejüket.

Az **I. kerületben**, melynek választási helye a szigeti külvárosi iskola volt, s a hol Jobst László dr. vezette a választást, szavazott 167 polgár (a választók száma 350). Megválasztottak:

Jobst László dr. (155).
Ott Márton (147).
Schmelcz Ferencz (130).
Horváth Géza (123).
Göbel Kálmán (97).

A megválasztottak mind a régiiek.

A **II. kerületben** (választási hely: a belvárosi fiúiskola), a hol Littke József volt a választási elnök, szavazott 231 (a választók száma 483). Megválasztottak:

Pintér József (202).
Rath Mátyás (193).
Bolgár Kálmán (173).
Schneider István (170).
Szeifricz Antal (160).
Záray Károly dr. (144).
Perls Armin dr. (130) **új**.

Itt kaptak még szavazatokat: Szucsis Károly (83), Zsolnay Imre (71), Nemes Vilmos (65), Cziglányi Béla (62), Körösty József (52) stb.

A **III. kerület** választási helye a városház jegyzői irodája; elnök Kindl József. Beadtak 290 szavazatot (a választók száma 546). Megválasztottak:

Blauhorn Antal (265).
Kelemen Mihály dr. (228).
Hillebrandt Ferencz (200).
Troll Ferencz (189).
Szeredy József (179).
Várady Ferencz (158) **új**.
Lauber Rezső (149).
Krausz Miklós dr. (137) **új**.
Dragonescu Dömjén (136) **új**.

Szavazatokat kaptak ezeken kívül: Taizs József (118), Németh József gyámügyész (108), Opris Péter (103), Salamon József (97), Egry Béla dr. (92), Békefi Remig dr. (88), Vaszary Gyula (68), Lenkei Lajos (60), Haksch Lajos (35), Pfeiffer József (24), Bubregh Antal (12), továbbá Kremling Károly, Pfeilhauer Ignác, Beck Gyula, Scholz Antal, Dempf Sándor dr., stb.

A **IV. kerületben** (választási hely: a felső-vámház-utcai népiskola, elnök: Decleva Vilmos) beadtak 170 szavazatot (a választók száma 304). Megválasztottak:

Ruepprecht Nándor (145).
Tieffenbacher Nándor (100) **új**.
Pleininger Ferencz (68) **új**.
Kiss József (63).

Az **V. kerületben** (választási hely a polgári leányiskola, elnök: Zavaros Péter), beadtak 111 szavazatot (a választók száma 200). Megválasztottak:

Bubregh Antal (89).
Graumann József (82).
Végh András (66) **új**.
Vidákovics György (57) **új**.

Kaptak még szavazatokat: Katics József, Mathievics M., Jilly Alajos stb.

— **(A király nem mond le.)** Amint az előre sejtető volt, a párisi Figaro, mely a mi királyunk lemondásáról hozott általános föltűnést keltő, de hitetlenül fogadott hírt, most dementálja a híret.

— **(Igazságügyi kinevezések.)** A király az igazságügyminiszter előterjesztésére Borsitzky Imre dr. pécsi törvényszéki jegyzőt a pécsi járásbirósághoz albiróvá; az igazságügyminiszter pedig Hofer Ferencz pécsi törvényszéki díjnokot a dárdai járásbirósághoz irnokká nevezte ki.

— **(Dráma az orvos lakásán.)** Szombaton délben nagy ijedelmet és csöndületet okozott egy revolverlövés, mely a főutczában, Pauncz Lipót dr. orvos lakásán dördült el. A revolver egy erősen lefátyolozott hölgy kezében

sült el épp akkor, amikor Paunz orvos rendes napi körutjárói hazatért. Az esetet sokféleképen kommentálják; de a valódi okot nem tudhatja senki, mert a különös viselkedésű hölgy kitérőleg válaszol a kérdésekre s csak véletlen esetnek mondja a történetet, melyeket föltöbb sajnál. A dráma hősnője Pitz Teréz hozzánk írt levelében így adja elő a dolgot: Szombaton délelőtt Kaiser puskaművesnél egy revolvert vett (?) s onnan Paunz dr. lakására ment, akinek orvosi tanácsát akarta kikérni. A folyosón egy nővel találkozott, Laufer Linával, aki az orvosnál volt alkalmazva, akit azonban ő nem ismert. Tőle megtudta, hogy az orvos még nincs honn. Lement tehát az utcára, de aztán eszébe jutott, hogy ha az orvossal beszélni akar nehogy mások megelőzzék, ott kell bevárnia. Visszament tehát a lépcsőn s a folyosón várta az orvost s nem ment a szalonba, hogy így elsőnek beszélhessen az orvossal. A revolver, melyet ő Bécsbe akart vinni egyik férfi rokonának, papirosba volt csomagolva, de a papir kibomlott s ő nézegetni kezdte a szerkezetét. Teljesen egyedül volt, az ajtónak háttal s a lépcsővel szemben állott. Ekkor jött föl Paunz orvos. Ő sietve a papirosba akarta csomagolni a pisztolyt, s hogyan történhetett: ő nem tudja, a revolver elsült; hallotta, amint a golyó feje föltt elrepült s a háta-mögött levő ajtóba furódott. E pillanatban Laufer Lina és a szalonban várók kirohantak. Hogy ezután mi történt, arról nem tud Pitz Teréz, csak arra emlékszik még, hogy nők vették körül, akik dörzsölték kezeit. Halálos rémület és izgatottság vett erőt rajta; akkor egyik itt levő férfi rokona, kit az orvos rögtön a házhoz hívatott, rendőrért szaladt s Kovács biztossal tért vissza és a nőt lakására kísértette. Pitz Teréz a levelében azt állítja, hogy a golyó csak véletlenül repült ki, senkinek sem szánta; sem az előtte álló orvosnak, mert akkor nem a háta mögött levő ajtóba furódott volna a golyó, sem Laufer Linának, kit nem is ismert, mert akkor meg hátra felé kellett volna fordulnia, hogy rá-lőjön, ő pedig a lépcsőkön följövő orvossal állott szemközt; s Laufer Lina csak a pisztoly eldördültekor szakította föl belülről az ajtót. — Ez a nő saját előadása, melynek ugyan vannak homályos részei; de annyi a helyzetből is kiviláglik, hogy gyilkosságot nem akart elkövetni sem Paunz orvos sem Laufer Lina ellen, mint ahogy ezt a különféle kommentárok terjesztik. Inkább hihető, hogy nagy lelki izgatottságában, melyet családi körülményei okoztak, öngyilkosságot tervelt azzal a revolverrel.

— **(A tavasz hivatalos kezdete — hóval.)** A laikus csillagászok, a nép, József napjától számítják a tavasz kezdetét, a hivatalos asztronómusok márczius 20-adikától. Hanem az idén az ifjadó természet fölesúfolta mind a kettőt: hóval állított be József napján is, meg hétfőn is, még pedig sűrűn eső, fagyos márcziusi hóval, mely a már langyulni induló levegőt minuszra fagyasztotta. A már jól megérdemelt nyugalomba helyezett télkabátoknak újra megnőtt a becsülete, s a nyári bűjtire kárhoztatott kályhákat is újra tömik az emberek a jóllakásig. Tavasznak hát nem tavasz ez, amit most élünk, inkább kaczerkodva távozó tél, mely — hogy olyan nehezen vártuk a látogatása végét — bosszuálló cinizmusával az ajó küszöbén még föltartóztat bennünket hosszadalmas bucsuzgatásával, csak hogy meghűtsük magunkat a „cüzg“ban s náthát kapjunk. Gonosz célját úgy lát-szik el is érte: hiszen ma minden második ember tüsszköl a nátha miatt.

— **(Segély a pécsi ref. egyháznak.)** A református egyetemes gyűlés a pécsi református egyháznak ez évre 500 frt segélyt szavazott meg.

— **(Az első személyhajó balesete.)** A babonás embereknek igazuk volt márczius 13-ának. Ekkor indult el Budapestről az első személyhajó, mely Mohácssal tartja fenn az összeköttetést. A hajónak Baja alatt az a baja történt, hogy a kormányosa világos nappal neki szalajtott orrával a partnak, s szerencse, hogy a folyóknak az a tulajdonságuk, hogy a parton túl már nincs víz mert másképp a hajó bevezett volna a rétekre friss tavaszi gyöpöt legelni. A hajó se előre se hátra, hanem szépen rádült oldalával a partra s ott megpihent az első hosszabb út után. Jött aztán egy remorkőr. Az belekapaszkodott a hajóba, de meg se mozdította. Jött még egy remorkőr, ez belekapasz-

kodott az első remorkörbe, de ketten se mentek semmire. Jött egy harmadik remorkör, ez belekapaszkodott a másodikba, a második az elsőbe, az első a hajóba: semmi eredmény. Akkor a matrózok eleveztek a szegszárdi Dunaágba, ott vesztegelt két remorkör, azokat is lehívták: az az ötödik remorkör belekapaszkodott a pajtásába, ez a harmadikba, ez a másodikba, ez a hajóba és — elszakadt a drótkötél. Akkor rendes hajókötellekkel átkötötték a hajót s az eléje fogott remorkörökkel összekapcsolták, és egy adott jelre mind az öt remorkör megindult. A hajó ekkor a jobb oldaláról föltápszkodott, s mikor már egyenes állásban belejutott a vízbe, a legénység a remorkörök köteleit egy intésre bárdal elvágta s a hajó ismét lábra állott. Hanem időközben léket kapott, amit nagy nehezen betömtek s e sebbel még szerencsésen elérhettek Mohácsig.

— **(A „Pécsi Kerékpár-Egyesület“)** f. hó 26-án (vasárnap) d. u. 3/4 2 órakor a belvárosi népiskola nagytermében rendkívüli közgyűlést tart. Tárnyak: 1. Titkári jelentés, 2. Három választmányi és két pótválasztmányi tag választása. 3. Indítványok.

— **(Veteránok üdvözlő József főherceghez.)** A József főherceg védnöksége alatt álló pécsi veterán betegsegélyező-egylet József napján, mint minden évben, az idén is táviratilag üdvözölte József főherceget, ki e figyelmet szintén távirati uton köszönte meg a következő szavakkal: „Fogadják legőszintébb hálámát szíves üdvözlőjükért. József főherceg.“ — Ugyan e helyen megemlítjük, hogy a veterán-egyesület itthon is megülte a Józsefnapot: elnöke, **Donner József** tiszteletére szombaton este társas vacsorát rendezett, melyen az egyesület fölvirágoztatásában érdemeket szerzett elnök krétarázju mellképét leplezték le az egyesületi helyiségben. A vacsora alatt a városi zeneiskola fuvóhangszer-osztályának növendékei szolgáltatták a zenét, s a fiuk — Thuma tanítványai — valóban pompásan végezték a dolgukat.

— **(Márczius 15. a vidéken.)** Mohács-on az iparosok olvasóköre rendezett nagy szabású ünnepet márczius 15-ödikének előestéjén. Tarack-lövések jelezték az ünnepet, az utcák szokatlanul népesek voltak, különösen az olvasókör helyisége tájékan nagy volt a tolongás. Hét órakor **Tarnai Károly** dr. mohácsi ügyvéd nyitotta meg az ünnepet gyújtó hatása beszéddel, melyben a nagy nap jelentőségét ismertette a néppel. **Kisszély Andor** tanító **Petőfi Sándor** „Nemzeti dal“-át szavalta, **Margitai Péter** ügyvéd a M. és V. szerkesztője pedig hosszabb beszédben vázolta az 1848-évi soha el nem hervadó dicsőségű márcziusi napokat. A beszéd után a kör nagy termében diszvacsora következett, melyen a város legelőbbkelői vettek részt. **Margitai** lelkes fölköszöntőben éltette a legelső magyar embert, a királyt. Utána **Tarnai ügyvéd** Kossuth egészségeért üritette poharát. Mondtak még pohárköszöntőket: **Toldy József**, **Trixler főbíró**, **Serli Sándor** orvos stb. Utóbbinak indítványára a társaság Kossuth-hoz üdvözlő táviratot menesztett. — **Siklóson** három helyen is megültek a márczius 15-ödikét. A siklósi „Társaskör“ bankettet rendezett, melyen azonban két beszéd kivételével minden másról beszéltek a tósztozók, csak márczius tizenötödikéről s az ezzel kapcsolatos eszmékről és érzelmekről nem. A „Siklósi ellenzéki kör“ szintén bankettel ünnepelt, melyen **Vágó Lajos** ev. ref. lelkész, **Szücs Dániel** ev. ref. kántortanító gondoskodtak hazafias beszédekről, a polgári daloskör pedig lelkesítő dalokról. Ezekon kívül még az „Iparos olvasókör“-ben is volt ünnep Siklóson.

— **(Tűz a Dunán.)** Érdekes látvány volt Mohács-on egyik éjjel a nyílt Dunán egy égő hajómalom, melynek víz fölötti része elhamvadt. A kár 2000 frtra rug, de a malom 2200 frtra van biztosítva. **Kis Mihály** a malom tulajdonosa állítólag szombaton este 8 órakor távozott a malomból, s mivel csak 11 órakor ért haza a városba s azt, hogy ez idő alatt hol tartózkodott, igazolni nem tudja: a csendőrség gyujtogatás gyanuja miatt följelentette őt a kir. járásbírósnál.

— **(A difteritisz Mohács-on)** ez idő szerint már csak elszórtan fordul elő. Az alispán ennél fogva az elmúlt hét folyamán kiadott rendeletével a difteritisz járványos jellegének megszüntét mondotta ki.

— **(Hymen.)** Bauer Zoltán megyei alszámvevő szombaton délelőtt 11 órakor vezette oltárhoz a mohácsi sz. Ferencz-rendiek templomában **Kész Rizát**, **Kész József** mohácsi iparos leányát. — **Blachi István** luczini kereskedő eljegyezte **Palasovszky Mariskát** Mohács-on. — **Fischer Rizát**, **Fischer Adolf** mohácsi kereskedő leányát folyó hó 13-án jegyezte el **Schvarcz Mór** pécsi kereskedő. — **Gundrum Szigfried** vasuti pályamérnök eljegyezte **Karch Ilonkát** Pécsen.

— **(Szédelgő suszterlegény.)** Nem jól ment a dolga **Fisch Andor** Ferencz pécsi születésű vargalegénynek, mert nem tartva szem előtt a latin közmondást, elhagyta becsületes mesterségét és a vőlegény pályára adta magát. Mindenekelőtt hatalmas névjegyeket nyomtatott a következő felirással: „Baranyai Fisch Andor Ferencz az arany érdemkereszt birtokosa, mozgóny fekvő és futár (?) okl. gépész, a cs. és kir. kizárólagos szabadalmazott kazánkö elleni óvszer egyedüli feltalálója.“ És ezekkel a névjegyekkel elindult hódító hadjáratra. Lengyelotti Anna budapesti cselédleány hamarosan lángra is lobbant iránta s miután **Fisch** rohamosan házassági ígéreteket tett neki, könnyen odaadta 336 forintos takarékpénztári könyvecskéjét. **Fisch** a pénzt fölvette, elköltötte s a míg benne tartott, feléje se nézett bubánatos menyasszonyának. Ez volt az oka, hogy a leány fejjeintést tett ellene a fővárosi rendőrségnél, a mely azután egy vendéglőben letartóztatta a csaló lovagot.

— **(Plébános a nép ellen, a nép a plébános ellen.)** Nem a legkívánatosabb viszony lehet Bicsérdén — mint onnan nekünk írják — a nép és plébánosa között, s főleg nem olyan, amilyennek a valláserköles föntartása érdekében okvetetlenül lennie kellene. A nép nem rokonszenvez lekipásztoraival s minden követ megmozdit, hogy a plébánost a püspök máshova helyezze át. A hozzánk beküldött és éppen nem hizelgő kitételekkel spékelt levélből kivonatolva közlünk egyetmást, melyek valódiságáért azonban a beküldő felelős. Mintegy ötven pontból álló vádiratot intéztek a püspökhöz, aki **Szeifricz István** kanonok és **Ujváry József** szentszéki jegyzőt küldötte ki a vizsgálat megejtése végett; velük együtt **Polgár Jenő** főbíró is megjelent Bicsérdén, a község házában tartott vizsgálaton. Ennek folyamán azonban az történt, hogy fölolvastak egy nyilatkozatot, melyben **Nagy-Bicsérd**, **Kis-Bicsérd** és **Zók** község bírái kijelentik, hogy a nevezett községek nevében ők nem adtak be panaszokat, azok tehát alaptalanok. Ezt hallva a nép — mivel a három községbíró e nyilatkozatról nem tud semmit — még nagyobb elkeseredettséggel tört ki plébánosa ellen, kiről szentül hiszik, hogy a három bíró nevében ő irta azt a nyilatkozatot s küldte be a püspökhöz. „A nép szidalmazni kezdte a plébánost, a ki csak lesütötte szemét és nevetett.“ Hogy mit derített ki a vizsgálat, arról nem szól a tudósítás, csak annyit jegyez meg, hogy a vádolt plébános minden ellene bizonyított tény tagadott, s hogy a tárgyalás folyamán sértegette a szentszéki kiküldötteket s a főbíró, ki kénytelen volt onnan távozni; sőt kijelentette a plébános, hogy a püspök parancsának sem köteles meghajolni, amely nyilatkozatát jegyzőkönyvbe is vették. A hozzánk intézett levél így végzi sorait: „Már most hogyan menjen hozzá (a plébánoshoz) a nép ezen böjti szent időszakban husvéti gyónását végezni, midőn látja, hogy papja tényeket tagad stb. Bizony Isten mondom, ha a község e szomorú helyzetén segítve nem lesz, a vallástisztelet megszűnik, amely után, mint szokták is mondani, „oda leszünk falustól.“ Maholnap a bicsérdei templomban nem lesz nép, inkább föl fogja keresni a korcsmát vagy más olyan helyeket, amik nem jó gyümölcsöt hozandnak.“ Ilyen körülmények között a nép s tán a plébános békéje érdekében is legtanácsosabb, hogy a püspök a plébánost máshova helyezze, amit, mint bennünket értesítenek, az érdekelte községek küldöttségileg is kértek a megyés püspöknél Szép szóval való kibékítésről aligha lehet remény akkor, mikor a nép szenvedélyességében már már meg akarta lynchelni plébánosát.

— **(A „Pécsi Dalkoszoru“)** f. hó 26-án (vasárnap) d. u. 3 órakor a „Hétfejedelem“-hez czimzett **Dollinger-féle** vendéglő emeleti helyiségében rendes évi közgyűlést tart, melyre az elnökség a daloskör t. működő és

pártoló tagjait ez uton is meghívja. Napirend: 1. Évi jelentés; 2. pénztári kimutatás; 3. tisztújítás és 4. indítványok.

— **(Halálozás.)** Özv. **Platz Ferencz** né Munczhardt Teréz e hó 17-én 89 éves korában elhunyt Pécsen. — **Berger Mihály** pécsi ház tulajdonos e hó 20-án budapesti lakásán elhunyt 50 éves korában. Holttestét Pécsre szállítják s itt ma délelőtt 10 órakor teszik örök nyugalomra a budai külvárosi sirkert halottas házából a családi sírboltba. — **Papp István** pécsi vállalkozó 7 éves fia, **Józsi**, e hó 21-én elhunyt.

— **(Énekesek kerestetnek.)** A ma nap közöltük a m. kir. opera intendánsának hozzánk intézett levelét az operaház ösztöndíjjal szerződött jöhangu énekes-növendékek toborzása érdekében, most közöljük a zene- és énekes egyesületekhez, nálunk speczialiter a Pécsi Dalközor elnökségéhez intézett fölhívását.

A magyar nemzeti opera fejlesztésére irányzott törekvésemben azon meggyőződésre jutottam, hogy az adott viszonyok közt a természetes fejlődéstől nem várhatunk kellő számú kiválóbb képzettségű énekest, akiknek szélesebb körű működése azután nagyobb lendületet adhatna a magyar operai művészetnek. Sajátságos viszonyaink mellett az énekeseknek ez a hiánya egyik oka annak, hogy a M. Kir. Operaháznak eddig nem sikerült személyzetét tisztán magyar erőkből szervezni s hogy a vidéki színházaknál sem indulhatott meg az operafaj művelése. E hiányon csak úgy lehet segíteni, ha tervszerű rendkívüli intézkedéseket teszünk énekesek képzésére s szaporítására. A M. Kir. Operaház e célból a cselekvés terére lépett. Előterjesztésemre a magas kormány felkarolta az ügyet s hazafias bőkezűséggel biztosította a szükséges anyagi eszközöket. Ezzel a megvalósulásra jutott az a tervem, mely szerint a hazában található kiváló hangú fiatal tehetségek közül azok, kik hivatással bírnak az operai énekművészetre, a M. Kir. Operaháznál elméleti és gyakorlati kiképzésben részesülhetnek. A növendékek oly ösztöndíjat nyernek, mely nekik a fővárosban való megélhetést teljesen biztosítja s őket minden anyagi gondtól felmenti, s egyszersmind pedig a hivatottak művészi jövője is biztosítva lesz, mert mint a M. Kir. Operaház tagjai, hosszabb időre szerződést nyerhetnek emelkedő fizetés biztosítása mellett. A gyakorlati kiképzés folyamán egyesek ösztöndíjuk fentartása mellett a vidéki színházaknál is foglalkoztatandók lesznek, miáltal a vidéki színházak anyagi áldozatok nélkül könnyebben juthatnak majd azon helyzetbe, hogy operaelőadásokat is tarthassanak. Az első teendő már most a hazai mindkét nembeli fiatalság közt található kiváló hangok felkutatása. Hogy ez megtörténhessenek, arra szélesebb körű mozgalmat kell indítanunk. Meg lévén győződve arról, hogy a magyar énekművészet fejlesztésére irányzott ezen törekvésem a vidéki dal- és zeneegyesületeknél élénk viszhangra talál, s mivel éppen ez egyesületek vannak leginkább azon helyzetben, hogy a hangok felkutatásában az ügynek kiváló szolgálatokat tehessenek, bátorkodom célozom eléréséhez a Tekintetes Elnökség hazafias közreműködését és hathatós támogatását kérni. Az ösztöndíj allomásokra pályázatot hirdetem s a pályázni kívánókat hangjuk és tehetségük előleges megbírása céljából a legközelebb városban vagy községben működő dalegyesületekhez utasítottam. Arra kérem tehát a Tek. Elnökséget, méltóztassék oly irányban intézkedni hogy az esetleg jelentkezőket a dalegyesület karnagya meghallgatni, s azokat, a kiknek kiváló hangjuk, tökéletes zenei hallásuk és kellő szinpadialakjuk van, jegyzékbe foglalni sziveskedjék. S az ügy érdekében különösen arra is bátorkodom kérni a Tek. Elnökséget, hogy ne csak az önként jelentkezők meghallgatására szorítkozzék, hanem méltóztassék a jöhangu fiatal egyének felkutatására saját részéről is intézkedést tenni, s e működésükbe a szomszéd helységek kántorait és tanítóit is belevonni s az így feltalált egyéneket szintén meghallgatni; s mindazokat, a kik a fentebb jelzett hármas követelménynek megfelelnek, jegyzékbe foglalni. Kérem a T. Elnökséget, sziveskedjék az esetleg alkalmasoknak itéltek jegyzékét (név, állás, kor, lakhely) hozzám beküldeni. Egyszersmind értesítem a Tek. Elnökséget, hogy a levelezés költségeit a M. Kir. Operaház fogja viselni, illetve a Tek. Elnökségnek megtéríteni. Tudatában lévén annak, hogy a magyar dal-

művészet fejlesztését célzó törekvéseimet a magyar dalművészet vidéki apostolai hathatósan támogatják, ismételve kérem az ügy részére meleg érdeklődésüket és hazafiúi buzgalomukat. Fogadják kiváló tiszteletem őszinte nyilvánítását.

— (Rejtély a plébánia-utcában.)

A Széchenyi-térről a hegy felé ágazó szűk plébánia-utcában titkos dolog készül napok óta. Pénteken délben megjelent ott egy nem valódi uraságtól levetett ruhába öltözött csákányos ember, aki alapos szemle után levette csákányát a válláról és azt — a falhoz támasztotta, aztán elment. Pénteken délután jött egy lapátos ember, s alapos szemle után levette válláról a lapátot, azt — a falhoz támasztotta és szintén elment. Szombaton reggel a lapátos ember a plébániaháztól a Széchenyi térig barna agyagos földből a folyammenti emberek által „nyulgát”-nak nevezett földhányást húzott az Eizer-féle ház falmentében s a vízfolyást elvezette az Eizer-ház fala mellett, aztán a lapátot a falhoz támasztotta és — elment. Szombaton délben a csákányos ember az Eizer- és a Nádossy-házak között fölesákányozta a kocsikövezetet s azt otthagya a csákányt a falhoz támasztotta és — elment. Vasárnap reggel eljött a lapátos ember és a csákányos ember, az előbbi fölvetette a lapátot, az utóbbi a csákányt és most már mind a ketten elmentek. A víz a „nyulgát” mellett szép csendesen folyik; a kocsikövezet fölesákányozva ott halmozódik az utca közepén; az emberek, akik arra járnak (és arra igen sokan járnak) megállnak és törlik a fejüket — nappal; éjjel már a nyakukat, mert ott járnai nappal is a czirkuszi művészetek közé tartozik. Hétfőn és kedden se reggel, se délben, se este nem jött se a lapátos se a csákányos ember? Vajjon hol maradhatnak ilyen sokáig? Jól tenné a rendőrség, ha köröztetné őket — a gazdasági intézővel együtt. Mert ez a dolog nagyon rejtélyes.

— (Az ezredévi kiállítás pécskerületi bizottsága.)

Az 1896-ban tartandó millenáris országos kiállításnak szervezési szabálya értelmében kerületi bizottságokat is szerveznek, melyeknek feladata: a kiállítás iránt az érdeklődést ébresztetni, az erre hivatottakat a kiállításban való részvételre serkenteni és őket a kellő fölvilágosításokkal ellátni; a kiállítási országos bizottság által kiadott szabályokat, programokat és utasításokat megfelelő módon köztudomásra juttatni; a kiállítási központi közegek fölkerése folytán, vagy saját kezdeményezésből, javaslatokat tenni és adatokat szolgáltatni a kerületet érdeklő vagy általános érdekű kiállítási ügyekben; a bejelentési ivatek kiosztani és azokat beérkezésük után a kiállítási igazgatóságnak csoportok szerint besorozva beküldeni; a kiállítási tárgyakat gyűjteni és azok elküldéséről gondoskodni; a kiállítási tárgyak előbírálataiban az erre vonatkozólag kiadandó szabályzat értelmében közreműködni; a kiállítási katalógus valamint a hivatalos jelentés számára szükséges adatokat gyűjteni; a kiállítás befejeztével a visszaérkező tárgyakat az illetőknek kiszolgáltatni; a helyi bizottságokat szervezni és azok működését ellenőrizni. A 17 kerületi bizottság közt van a pécsi kerületi bizottság is, melynek székhelye Pécs, működési területe: Baranya, Somogy és Tolna vármegyék és Pécs szab. kir. város. E bizottságnak a szervezési szabályzat szerint elnöke a főispán, al-elnökei a kereskedelmi- és iparkamara elnöke és a gazdasági egyesület elnöke; előadója a kereskedelmi- és iparkamarai titkár, tagjai pedig: a kereskedelmi- és iparkamara alelnöke, a kamara iparosztályának bel- és kültagjai, a gazdasági egyesület alelnöke, választmányi tagjai és titkárja s az országos bizottság elnöke által kinevezendő tíz tag.

— (A gazdatisztek és erdészek segélyegyesületének választmánya) márczius 16-án és folytatólag 17-én tartotta havi választmányi ülését. Főtárgyát képezte a „Mezőgazdasággal és erdészettel foglalkozók nyugdíjintézete” alapszabályainak tárgyalása. Miután ezen intézmény létesítése szövetségi alapon, a szövetségi törvény rendelkezései szerint nehézségbe ütközött volna, elhatározták, hogy azt egyesületi alapon létesítik és ezért „nyugdíjintézet” elnevezést javasolják. Az alapszabályokat azoknak, kik magukat belépésre kötelezték rövid idő alatt el fogják küldeni. A segélyegyesület évi közgyűlése április hó 4-én d. e. 9 órakor, a nyugdíjintézet alakuló ülése

mindjárt utána, tehát szintén április hó 4-én 10 órakor a „Köztelek” üléstermében nyílik meg. Az előleges tervezet szerint tehát egy nappal elhalasztották, hogy a résztvenni szándékozó vidéki tagok a húsvéti ünnepnek legalább első napját otthon tölthessék. A nyugdíjintézet sikere már is biztosítva van. A jelentkezők között van Brankovits szerb patriárcha tisztikara, Majláth József gróf személyesen jelenté be, hogy gazdatisztjeivel a nyugdíjintézetbe lép. Jelentkeztek a gödöllői korona uradalom gazdatiszti karából és a gödöllői szőlészeti és borászati szövetkezet alkalmazottjai. Kik kötelező nyilatkozatukat az alakuló ülést megelőzőleg küldik be, azok a 10 frt beiratási díj fizetése alól föl vannak mentve.

Brilliáns és gyémánt ékszerek, uri és női aranylánczok, legszebb és legfinomabb arany és ezüst órák, ezüst evőkészletek és disztárgyak. Arany karlánczok és jegygyűrűk, úri és női gyűrűk, brillians opal, corall és granat nyakfűzerek, francia salon iroda és ébresztő órák gyári áron kaphatók **Schönwald Imre** ékszerésznél Király-utca Hattyu épület.

Csontok a választási ebédekről.

Vagy két három héten át folyt parlamentáris előcsatározás után vasárnap végre megvolt a szavazás, az ezt megelőző három hét nagyon mozgalmas volt. A pártok eszmecserei után jöttek a pártértekezletek; az előbbieken sört ittak a polgártársak, az utóbbiakon kizárólag bort, szivarozni azonban mind a kettőn szivaroztak, mert a szivar jellemzi az alkotmányos mozgalmakat; ha a polgártárs szájában szivar van, az azt jelenti, hogy ő most polgári jogait gyakorolja: eszmecserezik vagy pártértekeznek.

Próbajelölés, jelölés, újra jelölés, végjelölés; szavazólap-nyomatás, szétosztás, kihordás, kapacitálás, kérés, fenyegetőzés, furfang, kocsmázás, berekedés, semmi alvás, nátha: ez előzte meg a vasárnapot. És vasárnap után?

Egy tócsa jelezte a választói szoba közepén, hogy ott állott a pezsgőhűtő-dézsza.

Mert ne higyjék jó uraim, hogy a polgárjogok gyakorlása a fő ebben a választásban, hanem az eszem-izsom, dinomdánom, amivel ilyenkor a választási elnöknek elő kell rukkolnia, mert ez már így szokás. Ez a választási fölöstököm, ebéd és vacsora a választási elnök alkotmányos joga ugyan, de kutya kötelessége.

Az efajta lakzáról csak a szigeti külvárosi s a két belvárosi választási színhelyről vannak értesüléseink. Hogy a IV. és az V. kerületekben mi volt a menü, azt szavazás utáni homály fűdi. Az első kerületben a Laczi doktor székhonolt, mint prézius. Gavallérosan traktálta a bizalmi és nem bizalmi férfiakból álló népes udvart. Könyökig vájkáltak a polgártársak a tormás virsliben, amihez sör, bor, cognac járta, ahogy a gyomor bevette. Délre főispánt is ettek a bizalmiak s a meghívottak, merthogy a Laczi doktor élt a fifikával s meginvitálta a főispánt ebédre, amitől nagyot bámult a lepedővárosi frekvencia s nagy lön böcsületi Laczi doktornak. Meg is lett a snájdig Laczi, mint a pinty.

A belvárosi iskolában Littke volt a gazda, francia-konyhával és pezsgővel brillirozva az ő kereskedelmi- és iparkamarai tag-jai előtt, akik legtöbben ebben a kerületben szavaznak. Akik itt már tele-

szívták magukat s még éreztek egy zugolyt a gyomoétestben, ahova valami elfér, azok legurultak a városházára, ahol a városi képviselő választási elnökök példányképe, a közkedveltségnek örvendő Kindl Szepi gondoskodott pontos választási jegyzőkönyvről és kitűnő enni-inni valókról. Késő este se végeztek még a szavazólapok összeolvasásával; a pezsgős palaczkokéval pedig még majig se, mert a gazda illetlennek találja számlálni, a pinczér pedig úgy benyakalt, hogy polkázva szolgálta föl a vacsorát s kaczagott közben, mint valami betanított papagáj, — ő bizony nem tudja mennyi fogyott.

Szóval; élvezetes kis választás volt ez a vasárnapi, — így anyagi értelemben.

Erkölcsei tekintetben csupán a Kaku-tyiak egyike nincs megelégedve, mert a sarki eszmecsere közben a sörház-utcában valaki ellopta az ezüst kupakos pipáját.

A legnagyobb erkölcsi siker különben a legtöbb szavazatot nyert Blauhorn Tónié, akire a városházi fiatalok közül egyik a szellemesebbek fajtájából azt a gonosz mondat röpitette ki: „A „vén csataló” (ahogy magát Pulszky is titulálja, mivelhogy 48-as honvéd volt) jó elsőnek bizonyult.”

Dragonescu pénzügyigazgató is meg van elégedve — a körülményekhez képest. A körülmények ketten vannak: az egyik az, hogy utolsónak jutott be, a második körülmény pedig az a mulatságos bon mot, amit a rosz nyelvek lecsegnék mosolygó szájjal és tövises nyelvvel. Mi előre is kijelentjük, hogy egy szót sem hiszünk a dologból; de elmondjuk, mert ha nem igaz is, magában véve igen mulatságos anekdota.

A kormánypártiak összedugták a fejüket: kiket kandidáljanak hivatalosan? Valakinek eszébe jut, hogy Dragonescut is be kellene hozni, a Drágajánosra sokszor szükségünk lehet. Helyes! Dragonescunak ezt hírül viszik. Ő elfogadja, de csak olyan föltétellel, hogy Oprist is kandidálják, mert őt magát kandidálni Opris nélkül sértés volna az utóbbira. Nem szivesen, de kandidáltak Oprist is. Nem szivesen azért, mert ők az egész lisztát keresztül szerették volna vinni, Oprisnak pedig sok ellensége van a polgárság között. Opris a kandidáló gyűlésen megköszönte, de nem fogadta el a jelölést. Dragonescu tartotta magát előbbi álláspontján, s ő sem fogadta el. A párt azonban mind a kettőt mégis kandidálta a hivatalos piros lisztán.

Dragonescunak valami hamis embere, aki az ellenzékkel tart, azt sügta, hogy a polgárság őt nagyon óhajtana, hanem Oprissal együtt nem. Dolgozzék hát, korteskedtessen az embereivel, hogy Oprist töröljék a lisztáról. Dragonescunak hízelt a beszéd, s meghagyta, hogy sziveskedjenek sajnálni ugyan ők is vele együtt Opris barátjukat, s azért vérző szívvél bár, de töröljék Oprist.

Az a hamis ember elment Oprishoz is. A polgárság fölöttébb óhajtana őt, de a gyűlött fináncz nélkül. Tegye meg a polgárság kívánságát, s a dekorum kedvéért lépjen akcióba a saját neve és a Dragonescué ellen; töröltesse azt az utóbbi nevet a lisztáról az alantosaival és ezek által másokkal.

Opris könnyeket hullatott, s vérző szívvél bár, de vastagon áthúzatta a gyűlött Dragonescu nevet.

— De hogy is lehet valaki fináncz-direktor? mikor az a legnépszerűtlenebb pálya.

— Sajnálkozott a posták igazgatója a finánczok igazgatójának sorsa fölött.

Igy lőn, hogy az Opris nevét nagyon is sokan törölték, a Dragonescuét pedig csak néhányval kevesebben ahhoz, hogy még utolsónak besurranhasson a népbizalom tünderkertjébe.

Ebből ugyan — mint már kijelentettük — egyetlen egy szó sem igaz, hanem választási bon-mot-nak megjárja, mert ilyenkor a költött dolgoknak is van jogosultságuk s nem szokott értük senki se megharagudni.

*

Én is kaptam 35 szavazatot.

Hát van még harminczöt ember a világon, akiket én magamra nem haragitottam? Vagy tán éppen haragosaim voltak, akik így gondolkodtak: „Ha lehet, bevásztunk, megteszünk városi képviselőnek; úgy kell neked! Amit ujságíró nem eléggé csömörlöttél meg a közügyektől, rontsd el a gyomrodát végkép, utáld meg egészen a saját emberfajodat, mely neked csak keserőségeket okoz.” — Így beszél bennem a rossz szellemem.

Ha pedig arra hallgatok, amelyik minden kérdésem közben mellettem áll s biztat a tovább küzdésre, akkor meg föltámad bennem a szülővárosomért tenni vágyó ember s irigylem, hogy más idegen ember bejutott oda, ahol tenni lehet s én kívül rekedtem. Ilyenkor gyanakodni kezdek: Várady kollégám tévedésből jutott be. Igen, tévedésből. Nekem kellene ott lennem. Mert nagyon sokan azt hiszik, hogy én vagyok Várady s a tulajdonképeni Váradyról azt hiszik, hogy én vagyok. Világos, hogy engem akartak bevásztani, s megint engem nézve Várady-nak, az ő nevét irták a szavazó czédulára.

Hogy fognak majd nézni a polgárok, mikor az én igazi Várady kollégámat látják a tölgyfapadok sorai közt, engem meg, a pseudo-Váradyt, ott fönt körmölve kuksolni a kakasülön.

Óh milyen elégtétel lesz nekem az a sok bámuló pofa! Milyen fölséges elégtétel!

Dr. Muki.

CSARNOK.

Becsület és szerelem.

Elbeszélés a magyar szabadságharc korából.

— Ista Simon József. —

(Vége).

Senyei szánakozva nézett lányára és megilletődött hangon válaszolt szavaira.

— Jól esik hallanom, hogy sorsodban megnyugszol, s reményedet nem veszted el. Persze, eszméidet szivedből veszed. A szív, a szív! — 18 tavaszt ért, még nem csalódtál szív! Hej, Annám, kinos dolog az, ha az apát gyermekének kell vigasztalni, mikor neki is arra van szüksége! De hát lásd, a veszélyt készen kell várni, pedig a viszonyok olyanok, hogy az ész veszélyt következtet belőlük. Félreértés az uralkodó és népe közt, a hatalmasok irigysége, a bécsi udvar féltékenysége, a jogos önvédelem... vért kíván ez, patakokban folyó vért. És Alfréd békülésről beszél? Szegény Alfréd, szegény Annám! De miért nem ír legalább, miért nem nyugtat továbbra is téged... de igaz, hisz hallgatása akármilyen haszontalan akadály következménye lehet. Várjunk hát türelemmel lányom.

Anna halkán fölsóhajtott. Atyja végső szavaira elmerengve nézett a szabadba, mikor hirtelen örömprepsve ugrott föl és kiáltott:

— Levél, levél, az ő levele — és idegesen tépte ki Alfréd levelét a szolga kezéből, ki már messziről mutatta fontoskodó arczeai a rég várt kedves sorokat az ablak felé. Mikor a fölbontásához fogott, megmagyarázhatatlan sejtelmektől gyötörve, Anna sápadt lett és reszkető kezei alig tudták tartani a levelet. Az első sorok elolvasása után ideges remegés futja végig tagjait, könyve kicsordul szemeiből, s a bucsuzó

szavakra ájultan hanyatlott atyja karjaiba. A levél így hangzott:

Kedves Annám! Szeretett jegyesem!

A halálra ítéltnek megengedik, hogy szeretteitől elbucsuzzék. Tőlem a sors ezt is megtagadja. Pedig halálra visznek engem is, imádoztam. Érzem, a mint a szellemszörny fagyos lehellete arczomat érinti, s mikor végsőt dobbanó szivemből kifoly az utolsó csepp vér, a megmevült kebel bucsuzatlanul tartja magában a szeretett, összetört kép roncsait. Mit vétettem: inkább érzem, mint tudom, de hogy a bűnhődés szörnyü lesz, azt sugja bennem egy titkos gondolat, mely üldöz álomban, nem hagy nyugton ébrenlétemkor. Érted-e azt, én boldogságom, hogy Walter Alfréd, ki becsületéért veszi kezébe a gyűlölt fegyvert önvérei ellen, az utolsó pillanatban gyáva lesz, hogy még mindig habozik választani szerelme és becsülete közt. A szív szerelmét ápolja, a kéz becsülete megvédőjét fogja: nem jobb lenne kibékíteni egymást? Egy gyenge durranás, mit az áldozat már nem hall, a golyónak egy halálos ütése a lázongó szív mélyére, mit az öngyilkos már nem érez, és vége van mindennek. De nincs erőm, nincs erőm hozzá, hiszen ha két nappal később jön a halál, azzal is nyerek valamit: két nappal tovább imádhatlak és két nappal később teszek özevgyegyé, ki még nőm se voltál, kinek még ajkát sem érintettem, szeretett angyalom, szegény szép jegyesem! Pedig eljön értem a halál, mert úgy érzem, hogy hazaáruló vagyok, annak pedig száz halál is kicsiny bűnhődés. Áltattalak, hű reményekkel áltattalak, mikor eltitkoltam a szomorú valót, s a két nemzet kibéküléséről irtam. Bocsáss meg érte, Annám, a te nyugalmadra tettem azt. Oh, bár igaz lenne! De az ütközet kikerülhetetlen: 3 nap óta fegyverben, ultra készen állunk, s mikor bucsusoraim fölött keseregsz, akkor én már vérbe fűrösztöm kardomat, abba a vérbe, melyből magam is vagyok. Legyen nekem irgalmas az Isten! De miért fessek tovább a képet, ismeritek ti azt. És ha ezen a gyászos képen meglátsz engem csonka tetemek tömege közt, halvány ajkkal, merev tekintettel, eljössz-e hozzám, megismersz-e engem, megérted-e a szellő susogásában hangomat, mely még halálában is szerelmedért esd... nem tudok, oh Istenem, én nem tudok tovább irni. Kezem remeg... szivem dobbanása megzavar... fátyol van szememen, s azon át vért, vért, piros vért látok... Isten veled Annám... Isten veled! Pereg a dob, hí a halál, megyek... Isten veled Annám, testvérem, barátom, jegyesem; légy boldog, százszor boldogabb, mint a milyenné én tettelek volna, és emlékezzél — ha sir takarja testemet — a te szegény, szerencsétlen Alfrédodra!!

Harmadik fejezet.

A lélektan még nem fejtette meg a kérdést arról, hogy mily titkos hatalom adja az előérzetet, mi szüli a sejtelmeket, melyek a veszélyt előre jósolják, s melyektől menekülni sem fanatikus rajongó, sem fölsőbb hatalmat el nem ismerő egyaránt nem tud. Vajjon a vádoló lelkiismeret kimagyarázhatatlan működése, vagy a túlságosan kifejtett öntudat munkája idézi elő? — ki tudná megmondani! A ki nem hisz a sejtelmekben, azt minden ellentőrekvése daczára is üldözik; a ki hisz bennök, még rosszabb rá nézve: mert sokszor éppen az szüli a veszedelmet, hogy végzetnek tartjuk, s menekülni nem akarunk tőle... Ily balsejtelmekkel indult Alfréd az ütközetbe.

De hát miért kellett egymás vérének kívánnunk? Miért, hogy éppen fegyverrel lehetett megoldani a kérdést, melytől két ország jövője függött? — Ott van a történelem, melynek lapjain megtaláljuk a sötét betűket, az ármányt hirdetőket, mely ármány egy ezer éven át szabad nemzetet akart lesöpörni Európa térképeről. Horvátország már előbb nyílt harcban állott velünk, kik az osztrák diplomácia segítségével mindig előbbre haladtak, míg végre is egy elkeseredett kis magyar csapat semmivé tette a lázadókat. Ausztria belátta, hogy e politikájával nem ér célzt, s mikor a horvátokat gyengéknek találta velünk szemben, ránk sűtve a hűtlenség bélyegét; maga jött ellenünk. Az első magyar-osztrák ütközetben fogott fegyvert Alfréd is hazája ellen, és balvégzete az első ütközetben érte őt utol.

Schwechátnál találkozott a két sereg, az osztrák határon.

Hűvös ősi reggel volt, olyan reggel, melyben előre veti az ősz borongó ködét, de melyen át a nap heve még a nyárra emlékeztet. Harmatos volt a pázsit füve, de a szomjas sugarak fölszívták az üde cseppeket, hogy forróbb, pirosabb cseppeknek... vércseppeknek adjanak helyet.

... Megszóal a harsona, vésztojólóan pereg a dob, eldördül az első ágyu, sivit a golyó hull az áldozat és a pirosuló téren rövid idő alatt halálhörgés, nyerítő paripák zaja tölti be a levegőt.

Miért fessük a csata borzalmaikat? — miért tépjük föl újra a behegedt sebet? — Mint földühödött oroszán küzd a magyar, elkeseredett gyűlöletében hevesen támad az osztrák... csonka, vértől ázott hullák, vonagló sebesültek, gazdajukat kereső vágató paripák: ime ez volt előjátéka a későbbi drámának.

Már mindkét sereg kimerülöben volt, mindkét seregnek vesztesége egyenlő, mindkettő visszavonulásról gondoskodott. Egy pillanatra csend lesz a téren, egyik felül fülhallatszik a tárogató visszavonulást jelző hangja, csakhamar a másik tábor is válaszol rá, és a vitézek hűvelybe dugják vértől párolgó kardjukat.

Csak az egyik csatavonal balszárnyán, elmaradva a seregtől, küzd egymással még két vitéz: egy súlyos sebektől borított magyar kövitéz és egy teljesen sértetlen osztrák tiszt. Ugy látszik, régóta folyik kettőjük közt a küzdelem, s kenyértörés nélkül egyik sem akar megválni. Az osztrák vagy gunyolni, vagy kimélni akarja a magyart, mert balkezében töltött pisztolyal csak arra szoritkozik, hogy a magyar heves vágásait fölfogja. A magyar már szédül, már-már lebukik lováról, mikor a távolból fölesillan egy délczeg lovas alakja, ki mint a villám közeledik bajtársa védelmére, s mikor a közelből inogni látja nyergében azt, előrántja pisztolyát, és biztos kézzel az osztrák tisztre süti. A golyó a mellébe furódik, halálsápadt lesz arcza, szédülve fordul oldalra lován, reszkette emeli pisztolyát ismeretlen támadójára... de mikor annak arczára néz, lehanyatlak karja, s ajka ez egy szót súgja: „Károly!”

Ellenfele, a közhonvéd, öntudatlanul vados még kardjával, s mikor az osztrák már-már lefordul nyergéből, egy hatalmas csapást mér felé, melyet ismeretlen megmentője, ki ekkorra kettőjükhöz ért, fölfog kardjával, de oly szerencsétlenül, hogy a kard éle homlokán ejt mély sebet.

— Hüvelybe kardoddal — kiált a magyar tiszt, és nem törődve sebével átkarolja a nyergéből lebukó osztrákot... kiemeli és lefekteti elájult jó barátját: Walter Alfrédet.

A magyar tiszt Köhalmi Károly volt, ki mint a sors keze, megölője lett öntudatlanul barátjának. Károly is abban a pillanatban ismerte meg Alfrédet mikor ez ráemelte pisztolyát, s még idejekorán megismerte és nem lött rá, rá, ki az ő halálát okozta. Heves fájdalom marczangolta szívet, mikor a becsület áldozatát ájultan fekvé látta; lehajolt hozzá és zokogva ébresztgette, mialatt annak melléből patakzó vért igyekezett elállítani.

— Alfréd, édes Alfrédem, ébredj föl, én vagyok itt, ébredj föl, csak még egy pillanatra, hogy bocsánatodat halljam! Oh, végzetteljes találkozás!!

A zokogva kiejtett szavakra Alfréd eszmélni kezdett. Fölnyitotta szemét, melyet már a halál fagyos lehe érintett, nem látta barátját, de visszatért öntudata emlékeztette a történetekre.

— Kötelességedet teljesítetted, Károly — súgta hörgő mellel. — Szomjazom... vizet... vizet...

És újra elvesztette eszméletét. Károly siskájában vizet hozott és a haldokló ajkához emelte. A hűs nedv jótékonyan hatott, s pár perc múlva újra fölnyitak szemei.

— Érzesz-e annyi erőt, hogy magadra maradj, míg mentőkért megyek? — kérdezte Károly.

Sóhajtva válaszolt töredezett hangon a sebesült:

— Késő... késő. Emelj föl... így, most könnyebb vagyok. Még csak pár perc... fogd be sebemet, addig kell... élni. Vedd le ujjamról a gyűrűt, tedd a tiedre... úgy, viseld gondját; te is szereted... Annát. Oh Anna.

A sok beszéd kimerítette. A lélek költöző félben volt: szive lassan dobogott, lélekzete szakadozott, de még egyszer erőt vett magán.

— Ha vége lesz a háborúnak... te is vérezel... kösd be... élj, add át neki... aztán tartsd meg a gyűrűt. Szeresd, tedd boldoggá... Kőd... setéség a szememen... Anna... jegyese... Istenem...

Itt megtört hangja és Károly egy élettelen tetemet tartott karjai közt, ki szeretett, ki becsületes volt, s mert szerelmét föláltozta becsületének: meghalt.

Egy év múlt el a főntebb esemény óta. Szomorú, gyászos idő volt. Klió vérrel írta könyvébe ez évet. De megtörtént: meg kellett történnie. A magyar megszűnt létezni mint nemzet, nevét kitörölték Európa térképéről, s a kétségbe esett sereg megvált hadverő kardjától s visszavért tüzhelyéhez, honnan annyi reménnyel indult el, hova annyi gyászszal tért vissza.

Károly is visszatért városába, hol Anna egy évig siratta, gyászolta jegyését. A kínos való lassan-lassan csendes fájdalommal vált, ezt a szeretett férfire való szomorú emlékezés követte, s elérkezett az idő, mikor szive a rég elfeledt gyermekkorra idézte föl, a maga bohóságával, a maga boldogságával. Úr támadt a szivben, azt be kellett tölteni.

Kőhalmi megtartotta szerelmét Anna iránt, s mikor hazája géniusának hanyatlása miatt fájdalommal csillapult, vizsgálatot keresett szerelmében, s visszatért Annához.

Az öreg Senyei örömmel látta a két gyermek vonzódását, és régi vágyát beteljesültnek hitte. Be is teljesedett.

Károly elérkezettnek látta az időt. — Ismeri ezt a gyűrűt, Anna? — kérde egykor Annától és fölmutatta Alfréd gyűrűjét, A lány mohón kapott utána kezével, melyet Károly megragadott.

— Hagyja nálam ezt a gyűrűt — esengett — oh hagyja nálam, meg fogom érdemelni úgy, mint az az első!

Anna elpirult, szeméit lesütötte és Károly érezte, mint remeg keze az övében.

— Legyen az öné — súgta Anna.
— E kis kézzel együtt?
— Avval együtt.

De mikor azt a kis gyűrűt Károly kezére húzta, nem tudta Anna, hogy az a kéz volt Alfréd megölője, s mikor jegyese homlokán azt a piros sebhelyet csókolta, nem tudta, hogy azt Alfrédért kapta Károly.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

B. L. Szászvári. E fölszólásával sokkal célhoz vezetőbb lenne, ha a főbíróhoz fordul. Az efféle fölszólás nem is lapba való. Egyéb bajok orvoslását sürgető cikkeket például oly ügyekben, melyekben magánál a hatóságnál tett fölszólására sem történt intézkedés, szívesen közlünk a közönség érdekében.

H. G. Bányatelep. A cikket köszönjük; majd átolvasás után irunk jövő sorsa felől.

F. B. A ballada nem üti meg a legenyhébb mértéket sem.

K. P. Fr. Az a kis ötlet, mely a versnek magvat képezi, nem elég fontos arra, hogy versbe foglalják. Az ilyen dalokért aligha kapna ön csókot jutalmul kedvesétől, s még hozzá azzal a könnyelmű fölhatalmazással, hogy ön szabja meg, mennyit kapjon egy-egy daláért. Az olyan leányt csók-vagydon pazarlás miatt gondnokság alá kellene helyezni.

H. I. Hiszen nem a legelvetendőbbek az ön versikéi; hanem hát higgye el, hogy nem érdemes az olyan leányt szeretni, aki se nem szereti önt, se pedig még emellett (vagy tán ennek daczára?) nem is hű önhöz. Vesse meg az ilyen teremtést, vesse meg uram, s vele együtt a versírást is. Hanem azért maradjon továbbra is „a P. F. előfizetője és buzgó olvasója,” mint ahogy ezt levelében jelezni méltóztatott, amely állásában az Isten az emberi kor legvégső háttáráig éltesse.

Bene. Nyílt üzenet helyett már rég készülünk levélírással, amit legközelebb meg is cselekszünk, zárt sorokban felelvén legutóbbi levelének egyes kérdéseire is.

Gabona-árjegyzék.

Pécs szab. kir. városában 1893. évi márczius hó 18-én tartott hetivásárról.

Az árak métermázsanként számíttatnak.

Közös	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	6	90	6	70
Közös	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	5	90	5	70
Közös	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	5	60	5	50
Zab	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	5	70	5	60
Rapeze	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	—	—	—	—
Bükköny	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	5	40	5	20
Kukorica	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
	új	4	60	4	50

Kinálát: gyenge (mintegy 130 guborokos) vetőmagon.

Hirdetések:

Egy

tanoncz

fölvéteik Taizs József könyvkötészetében
Pécsett, Széchenyi tér 12. sz.

Polanchina keresztezett

1 éves

tenyész-malaczkok

eladók. Hol? megtudhatni lapunk kiadóhivatalában.

Caflisch cukrászda

Pécsett, Király-utca 30. sz.

ajánlja mindennemű kiválólag legfinomabb cukrász készítményeit, úgymint:

**Mignon dessert sütemények,
Chocoládó,
Fagyalt,
Crémek,
Befőttek stb.,**

a legfinomabb **confect cukorkák** kilója 3 frt, a legjobb **theasütemények** kilója 2 forint.

Legelegánsabb kivitelű

**husvéti tojások
különlegesegek**

és egyéb **husvéti ajándék tárgyak** nagy választékban és jutányos árt.

Elvállal **táncvigalmak, soireek, ebédek, nagyobb alkalmi ünnepek, bankettek** és bármilyenü mulatságokhoz a cukrászati cikkek szállítását, minden hozzá szükséges étszerek, szervizek és állványok hozzáadásával.

Postai megrendelések azonnal eszközöltetnek. Szétküldés minden irányban.

Hazánk legkedveltebb savanyuvize

MOHAI

ÁGNES

FORRÁS

Kitünő szolgálatot tesz az emésztési zavareknál.

Gazdag szénsavtartalmu. — A bornak színét nem változtatja. — Természetes ízét kellemessé teszi,

a miért is a vendéglős uraknak keverékül „Spritzer” előnyös szolgálatot tesz.

Ujabb a homokos talajban termett savanykás borokhoz kiváló előnyösnek bizonyult az Ágnes-forrás savanyuvize.

Ujabb orvosi bizonylatok az Ágnes-forrásról Mohán.

A mohai Ágnes-forrás vizét hosszú évek során át rendelem s jó szolgálatot tesz a gyomorhurut, a vékony belek hurutos állapota, hólyaghurut és torokhurut eseteiben.

Budapest, 1892. márczius hava.
Dr. Kéti Károly,
ny. r. egyet. tanár.

Kötelességemnek tartom értesíteni, hogy a lefolyt kolera-járvány alatt mohai Ágnes-forrását kitünő sikerrel rendeltem. A gyomor és bél működését rendkívül hathatósan támogatja, a nélkül, hogy mint a többi savanyuvizek nagy része korgást és hasmenést okozna. Örömmel konstatálhattam, hogy nemcsak a hazai, hanem a külföldi ásványvizek között is legelső helyen áll.

Budapest, 1892. november 17.

Dr. Glaser Marcel.

A mohai Ágnes-forrás vizét, mint a természet által adott egyik megbeesülhellen kincset, a legnagyobb mérvben szoktam orvosi gyakorlatomban betegeknek ajánlani; a kórjavulat, melyeknél ezen vizet adom, heveny és idült gyomorhurut, az eredmény minden esetben kielégítő. Adja Isten, hogy a külföldi hasonczélra alkalmazott vizeket teljesen kiszorítsa hazánk ásványviz-forgalmából.

N.-Szalonta, 1892. október 20.

Dr. Deme Béla,
járás és Biharin. t. b. főorvosa

A kolera-megbetegedés ellen präservatív gyógyszernek bizonyult.

Friss töltésben az ország minden gyógyszerertárában, fűszerkereskedésében és vendéglőjében kapható.

Országos
főraktár

Édeskuty I.

es. és kir. és
szerb kir. udv.
ásványviz-
szállítónál.

BUDAPEST, Erzsébet-tér 8. sz.

A Cognac-Ipar részvény-társaság

BUDAPESTEN.

Gyártmányai a nemzetközi

bor- és élelmezési kiállítás

juryje által

(udvari és egészségügyi tanácsos Vogel tanár eln.)

közegészségügyi szempontból a legmagasabb kitüntetést egyedül nyerték el, és alábbi orvosi tekintélyek elismerésének örvendenek.

Dr. Angyán tanár Dr. Kovács tanár
Dr. Kétly tanár Dr. Müller tanár
Dr. Kézsmásky tanár Dr. Réczey tanár
Dr. Korányi tanár Dr. Stiller tanár

Dr. Tauffer tanár.

A számos elismerő levelek közül, melyek igazolják, hogy ezen cognac-gyártmányt a legelső hely illeti, csak az alábbi közöljük egész terjedelemben:

Ország. m. kir. chemiai és közp. vegyis. állomás
(Földmívelésü. m. kir. miniszterium.)

IGAZOLVÁNY.

Az országos m. kir. chemiai és központi vegyisérleti állomás részéről hivatalosan igazoltatik, hogy a COGNAC-IPAR RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG cognac-gyára a modern technikai és az egészségügyi követelményeknek megfelelőleg van berendezve s az ott gyártott készlethől f. hó 21. napján hivatalosan vett (ötféle) cognac-minták mindegyike kifogástalan jó minőségűnek találtatott.

Budapestben, 1892. október hó 28-án.

Az igazgató helyett:

Tóth s. k.

Sziveskedjék tehát csakis ezen gyártmányokat rendelni. Megbízások intézendők a

Cognac-Ipar részvény-társasághoz
BUDAPESTEN.

Képviselő Pécselt: Fodor Béla.

Becsét vesztí

a legválasztékosabb étel is, ha nincs étvágyunk.

Az étvágy gerjesztésére úgy mint minden nemü gyomor bajok ellen melegen ajánljuk t. olvasóink figyelmébe:

Egger díjjutalmazott Szódapasztilláit.

Kapható 30 kros eredeti dobozokban a monarchia összes gyógyszer-tárában, valamint az Egger A. fia gyógyszer különlegességi gyárában.

Pécselt: Sipőcz Ist., Erreth János, Göbel Kálmán, Zsiglászó és az 1rg. rend gyógyszer-tárában. Mohács: Luiszer Viktor és Szendrey Jenő gyógyszer. Siklóson: Szentgyörgyi Mór és Petrasch S. gyógyszer. Pécsváradon: Dvorszky Béla gyógyszer. Dárdán: Czingelly örök és Dermár Pál gyógyszer. Sásdon: Mandák Gy. Sándor gyógyszer. Szt.-Lőrinczen: Szilágyi György gyógyszer. Szigetvár: Salamon Gyula és Visy Sándor gyógyszer. Bonyhádon Eibach Odön gyógyszer.

Hirdetmény.

A siklósi takaré- és hitelegylet részvénytársaság folyó 1893. év folyamán egy emeletes házat

szándékozik építtetni; miért is felhívja a vállalkozni szándékozókat, hogy zárt ajánlatukat 1000 forint melléklésével az igazgatósághoz, április 15-ig, benyújtani sziveskedjenek.

A terv, feltételek és a 27000 forintra előirányzott költségvetés az intézet helyiségeiben naponta d. e. 9-12 és d. után 2-4 ig megtekinthetők.

A siklósi takaré- és hitelegylet részvénytársaság.

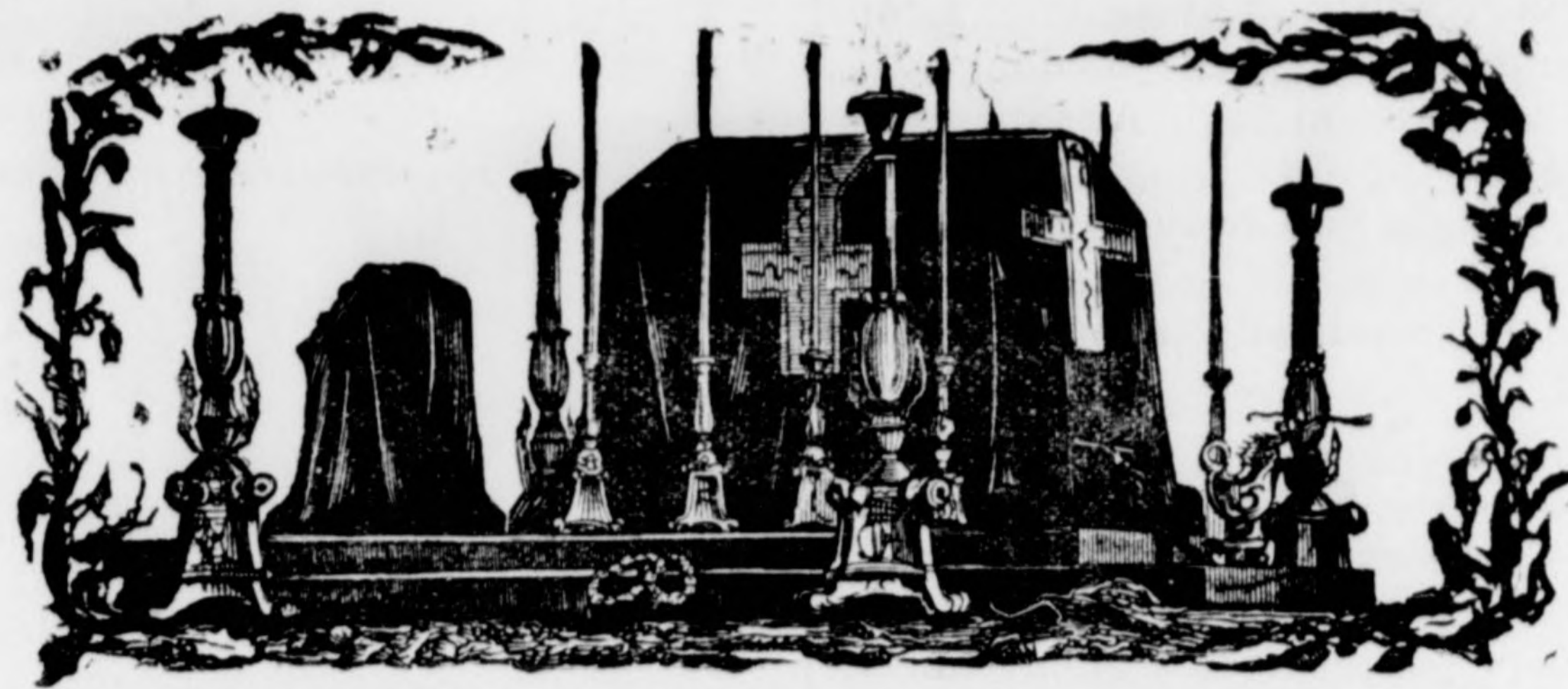
Darázs községben,

a budzsiák dűlőben fekvő

30¹⁸¹
1600

kath. hold szántó föld

rögtön több évre is haszonbérbe — esetleg örökáron is eladó. Bővebbet Dr. Lux Ubald ügyvéd urnál Aradon, vagy Szajkó József tanító urnál Darázsoson.

„CONCORDIA“

első pécsi temetkezési vállalat

Kis-tér II-ik szám.

Van szerencsénk a n. é. közönség tudomására hozni, miszerint a legváltozatosabb ravatalozások felállítására — s temetések rendezésére — úgy a halottak szállítására létesített üzletünket, újabb átalakítások folytán, minden halottas kocsinknak a fővárosi pompa szerinti átalakítása által, azon helyzetben vagyunk, hogy a n. é. közönségnek e tekintetben minden kívánalmait teljesíthetjük. Nyitott kocsin a halottak szállítása hatóságilag betiltatott, a n. é. közönség pedig nem kívánja az oly kocsik alkalmazását, melyben a koporsó látása elzárva van, ezért nem kímélve a költségeket, a fertőtlenítés végett **valamennyi halottas kocsinkat üveges kocsikká alakítottuk át**, mely által **bármely osztályu temetkezéseket — úgy helyben mint a vidéken** — minden temetkezési vállalatnál pompásabban,

sokkal díszesebben és olcsóbban

vagyunk képesek előállítani. Továbbá elvállalunk hulla szállításokat a bel- és külföld bármely irányában.

Temetkezések rendezésének fölvételére Fischer Simon tagtárs urat hatalmaztuk fel, kinek fő törekvése oda irányul a legnagyobb pontossággal a n. é. közönség igényeit mindenkor kielégíteni, miért is vagyunk oly bátrak a n. t. közönséget felkérni előforduló esetben bizalmukkal a **Concordia vállalatunkhoz** fordulni.

Maradunk kiváló tisztelettel

„CONCORDIA“ első pécsi temetkezési vállalat tulajdonosai:

Krisztián József és társai, Schubárszky János, Fischer Simon.

32. szám.

Pécsvárad j. főszolgabirájától.

árv. 1893.

Árverési hirdetmény.

Mellyel közhirre rétetik, miszerint néhai Michl Péterné zsbriki lakos kiskoru gyermekeit tulajdonilag illető, a zsbriki 21. számú tjkönyvben felvett egyes és alább elősorolt földrésztetek, Baranyavármegye Árvaszéke mint gyámhatóságnak 23139 II. szám alatt hozott határozata folytán nyilvános árverésen eladandók lévén, az árverésnek Zsbrik község birája házánál leendő megtartására határnapul f. évi ápril hó 4-ike d. e. 10 órára ezennel kitűzetik.

Eladandók lesznek a zsbriki 21. sz. tjkvben:

1.) 195.	helyszini szám alatt felvett szántó föld,	becsértéke	80	frt.
2.) 390.	„ „ „ „ „	rét	80	frt.
3.) 296.	„ „ „ „ „	szántó föld,	12	frt.
4.) 519.	„ „ „ „ „	rét	23	frt.
5.) 639.	„ „ „ „ „	szántó föld	15	frt.
6.) 564.	„ „ „ „ „	szántó föld	2	frt.
7.) 717.	„ „ „ „ „	szőlő	10	frt.
8.) 724.	„ „ „ „ „	szőlő	50	frt.

összesen 830

Az árverési feltételek következők:

1.) Venni szándékozó köteles a kitett becsár 10%-át bánatpénzül az árverés megkezdése előtt letenni, mely összeg az utolsó vételár részletbe beszámittatik, — vevő a vételár 1/3 részét azonnal, második egyharmad részt az árveréstől 2 hó, a 3-ik részt 4 hó alatt köteles 7 százalékos kamatokkal együtt a megyei gyámpénztárba befizetni.

2.) A vevő azonnal birtokába lép a megvett ingatlanok tulajdonjogának bekebelezése azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog a készitendő szerződés alapján engedélyeztetni.

3.) Ha vevő a feltételeknek eleget nem tesz, bánatpénzének elvesztése mellett költségére újabb árverés tüzetik ki.

4.) Az utóajánlati jog fenntartatik.

Pécsvárad 1893. márczius hó 14-én.

Seh Károly

főszolgabíró.